

“Permanent change of truth”

Griet Moors heeft een opleiding architectuur achter de rug en is 5 jaar geleden met schilderen begonnen. In die korte tijd heeft ze een hele evolutie doorgemaakt. Vertrekend van portretten van kinderen en zichzelf in acryl, met klemtoon op de ogen, is ze geleidelijk overgegaan op het pure schilderen van o.m. geabstraheerde, coloristisch zeer sterke landschappen. Voor deze kunstenares is beleving van tijd enorm belangrijk, is het verleden erg concreet, is het met name onlosmakelijk gekoppeld aan het NU en de beleving ervan. De beladenheid van haar nu-beleving zorgt ervoor dat er geen sprake is van een enkelvoudige tijd die gewoon doorloopt, want in de nu-beleving zit de gelaagdheid van verleden-heden-toekomst. Alle drie vallen ze voor haar samen in gelijktijdigheid, waardoor ze in feite aan de reële tijd weet te ontsnappen. Dat verleden is zo in het heden binnengedrongen, dat het een ondeelbaarheid is geworden. Die persoonlijke tijdsbeleving heeft op haar artistiek werk een bepalende invloed.

Zo vervlecht en versnijdt ze twee werken tot één, waardoor ze als in een spiegel van zichzelf/van een ander tijdelijk en vormelijk afstand neemt, om hem/haar/zichzelf tegemoet te treden in de vervlechting, in casu een nieuwe gelijktijdigheid. Waar in deze werken een vormelijke symboliek gehanteerd wordt, bereikt ze dit plastisch in ander werk, o.m. als ze oog heeft voor een afbladderende muur met verkrumming van beton, waardoor de wapening door het beton heen gaat roesten en de hele muur aangetast wordt. Het verleden laat zich niet wegdrücken, maar contamineert het heden.

De geabstraheerde acryllandschappen zijn van een directheid, die je op ongekend terrein binnenloodst, maar je toch bij je nekvel pakt en je in een “primitieve” wereld werpt, die je meeneemt en meezuigt. Deze landschappen zijn nieuw en verfrissend, zijn geschilderd met veel lef, met geaccentueerde contouren en vrije partijen, waarin een rijke gloed aan coloriet het oppervlak doorzindert. Je ziet de figuratieve basis, maar je voelt hier evenzeer dat Griet Moors deze slechts nodig heeft als hulpstuk, als kapstok om zich volledig te kunnen overgeven aan het schilderen zelf. Brede horizontale vegen leunen zonder overgang tegen elkaar aan, verticale wijzen op constructies, bouwsels of bomen. De hand van de architect blijft aanwezig. Kleurpartijen als een lappendeken scheppen warme landschappen, die argeloos geschilderd lijken, in totale spontaneïteit. Eenzelfde directheid spreekt uit de expressiviteit van indringende ogen in de portretten. Ogen die zowel de kijker confronterend aankijken als zichzelf observerend aftasten. De kijker daarmee niet in verlegenheid brengen, maar hem integendeel naar zich toehalen. Zonet had ik het over de lijn in dit werk. Een lijn die er soms staat als een zuiver zelfstandig

gegeven, soms een oplossing biedt in architectonische ruimtes en daarin het midden zoekt tussen zuivere creatie en toepasselijkheid.

Dit is werk waarin het concrete en het abstracte in elkaar opgaan en daardoor eveneens tijdelijkheid opheffen. Het geheugen en het kijken registreren hier immers geen tijdsduur.

Fernand Haerden

mei 2012